

Светлината на ръждивия газен фенер, поставен направо върху сухата шума, не беше силна, но му стигаше, за да види, че изкопът има нужда да се разшири. Изправи гръб и се послуша, но единственото, което чу, бяха тънките писъци на комарите. Десетки, навярно дори стотици, те го обгръщаха в подвижен облак. Кацаха по него и забиваха малките си парещи хоботчета в потната му кожа, макар че се беше натрил старателно с босилек. Въпреки болезнените убождания той дори не ги забелязваше, цялото му същество беше вперило взор в тъмнеещата дупка.

Напрегна ръце и вдигна кирката над главата си. Стовари я с тежък удар и дръжката потрепери в ръцете му. Умората постепенно си пробиваше път, но той и на нея не обръщаше внимание.

Още малко, само още малко! Този път бе истинско – знаеше го – щеше да го изрови. И да стане богат, много богат.

*

* *

Доктор Генчев дръпна с отегчение от догарящата цигара, когато линейката спря пред входа на спешното отделение. Канеше се да подремне, а сега новият болен му объркваше планове.

Сви устни, опъна още веднъж и с наслада вдиша дима. Нямаше закъде да бърза – щом сирената не беше пусната, значи, случаят не беше спешен, можеше да почака още пет минути. Кой знае какво беше този път – пияница, пребит в дискотека, или някой дъртак, с когото не си заслужаваше да си губи вре-

мето. „Да умират, бе – каза си, – като не ми плащат достатъчно да ги спасявам, да си мрат.“

Шофьорът внимателно маневрираше назад, за да доближи вратите до рампата.

Докторът понечи да дръпне още веднъж, преди огънчето да опари пръстите му, когато мобилният му телефон иззвъня. Чудеше се кой може да го търси толкова късно, но когато погледна светещия екран, припряно прие повикването.

– Ало?

– Ало, тате? Здравсти, как си?

Въпреки хилядите километри, които ги делиха, гласът на сина му звучеше съвсем чисто.

– Здравей, добре съм – на работа, ти как си?

– Чудесно, много добре. Просто се обаждам да те чуя. Спаси ли някой днес?

Обикновено Марин не се интересуваше от работата му. Навярно криеше нещо и се опитваше да го предразположи.

– Не, само една-две превръзки, нищо особено. Добре ли си наистина?

– Да, добре съм, само малко... – гласът заглъхна, без да довърши изречението.

– Парите ли свършиха?

– Ами да... Е, не съвсем, но няма да изкарам месеца. Предплатих наема за следващия и вече карам на вятър и хляб.

– Да не те мисля, значи, хляб имаш... – каза докторът с усмивка.

– Абе, имам аз, ама и той е с пари.

– Не може да бъде! Наистина?

– Стига бе, тате, знаеш ли колко е скъпо тук, да не мислиш, че ми е приятно да те моля!

– Не знам. Приятно ли ти е?

– Ех, че си... Ще ми помогнеш ли, или не? – в гласа му се преплиташа надежда и обвинение.

– Не знам, трябва да си помисля и да видя дали си заслужава. Все пак ти реши да напуснеш работа.

– Не е така! Знаеш го – няма как да ходя на работа и да уча едновременно. Да не съм машина! – говореше забързано синът му.

– Не, сине, знам, че не си машина...

– Добре, айде, работи си, няма да те притеснявам повече!

– Е, де, не се тръшкай толкова, ще видя какво мога да направя – каза докторът примирено, но в слушалката беше останал единствено неговият глас.

Стисна зъби и прибра телефона в джоба си. Синът му и без това се обаждаше рядко, най-често за повече пари, но не можеше да се отнася така с него.

Истината бе, че д-р Генчев изнемогваше финансово, и колкото и допълнителни дежурства да поемаше, парите никога не стигаха. Жена му беше без работа, а със син, който следваше в университет зад граница, и още един, твърде малък, за да ходи на училище, животът на семейството се беше превърнал в оцеляване. Искаше му се Марин най-накрая да проумее, че на този свят нищо не се дава даром и за да получиш нещо, трябва да положиш усилие.

Може би не трябваше да му праща пари. Проблем винаги изникваше – я наем, я нови учебници. В крайна сметка трябваше да се научи да се справя сам. Кой знае какво се случваше в Германия, където никой не го контролира.

– Докторе, идвате ли?

Гласът на сестрата го изкара от вцепенението. Хвърли догарящия фас на земята и ядно го стъпка с крак.

*

* *

Старецът изглеждаше вече мъртъв. Лежеше неподвижно по гръб, дори гръдите му не помръдваха. Восъчната кожа на лицето му блестеше призрачно под люминесцентните лампи и подсилваше още повече мъртвешкия му вид. Полуотворените устни изглеждаха синкави. На екрана на сивия монитор, висящ

над главата му, пробягваха няколко начупени линии. Единствено тънките светлозелени нишки доказваха, че у него все още има искрица живот.

Успяха да го стабилизират, макар и да нямаше никаква надежда да оцелее. Дефибрилацията го беше върнала към синусов ритъм, но кардиограмата не изглеждаше добре и се налагаше пациентът да остане под наблюдение.

– Няма да го бъде, до сутринта ще пукне – замислено промълви доктор Генчев.

– Да пусна ли нещо? – попита сестрата.

Докторът се извърна към нея и я изгледа.

– Какво да пускаш? Тото ли? Нали вече сложи атропин в системата, стига толкова...

Жената не отговори нищо, притисна до гърдите си папката с документите и се запъти към приемната.

Д-р Генчев впери замислено поглед в тялото пред себе си. Ядът от разговора със сина му не бе преминал напълно, но не трябваше да си го изкарва на сестрата. Финансовата безизходница и дълговете си бяха негов проблем, тя не му беше виновна. Знаеше, че може да разчита на нея, когато се наложи. Жената само се опитваше да помогне. Реши да се реваншира, като се захване с част от бумашината, и понечи да тръгне след нея.

Тогава видя, че старецът го гледа.

Нямаше никаква логика – човекът беше на практика мъртъв – но сега сините му очи ясно се вираха в него. Пристъпи напред и видя как бистрият поглед го следи.

– Ххх... тхам... – едва доловим звук се измъкна от посинелите устни зад кислородната маска.

Докторът се надвеси над него, опитвайки се да разбере какво се случва. Устните едва помръдваха, но човекът определено се опитваше да каже нещо. Наведе се още по-близо и подложи ухо пред лицето му.

– Там... под стълбата... – долови съвсем ясно.

– Какво? Каква стълба? – д-р Генчев не можеше да повярва на очите си. Старецът беше докаран с масиран инфаркт, едва

ли нещо можеше да го спаси. Не би трябвало да говори и да е в съзнание.

– Там... там е...

– Кое е там? Каква стълба? – задаваше му въпроси в стремежа си да го задържи буден.

– Там... – звукът излизаше тихо, но съвсем ясно. В пълен контраст с неподвижното тяло, бистрите сини очи искряха от живот.

– Сестра!

– Там е...

– Сестра! – извика отново докторът, докато сваляше стетоскопа от врата си.

– Заровено...

Д-р Генчев едва регистрира последната дума, преди сестрата да влети в стаята и да се насочи към него. Минута по-късно въпреки усилията им светлозелените линии на сивия монитор се изпънаха в права, неподвижна черта.

*

* *

Погребението мина бързо.

Организирането отне повече нерви и време, отколкото самият ритуал. Чиновничките имитираха уважение към болката на близките с професионално тъжни изражения, които не успяваха докрай да прикрият досадата от мудния ход на деня.

Петър стоеше прав под лятното слънце и замислено гледаше в капака на ковчега през слънчевите очила. Усещаше, че ризата му залепва от пот по широките мускулести рамене. Поне ветрец да полъхне, помисли. Улови се, че хладният, влажен климат на Лондон му допада повече. Поддържаше тялото си с редовни посещения във фитнеса, но понякога тичаше по тесните улици просто за да усети вятъра в гъстата си черна коса. Това нямаше как да се случи тук. Горещият въздух сякаш изпепеляваше дробовете му с всеки поет дъх.